ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Χρήστος Μπίστης*

Δύο είναι τα σημαντικότερα ζητήματα που αναδείχτηκαν μέσα από τις πρόσφατες ευρωεκλογές: Πρώτο, η ήττα των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων των τελευταίων χρόνων (παραδοσιακή Δεξιά και Σοσιαλδημοκρατία) στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες καθώς και η όλο και μεγαλύτερη απαξίωση και απονομιμοποίηση της ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης της ΕΕ με τη σημερινή της μορφή, και δεύτερο τα μεγάλα κενά στην προβολή μιας συγκροτημένης και εναλλακτικής διεξόδου υπέρ του κόσμου της εργασίας, της εθνικής ανεξαρτησίας, της ισοτιμίας, της διεθνιστικής συνεργασίας και αλληλεγγύης των λαών.

'Υστερα από 7 χρόνια με συνεχιζόμενη ύφεση, με 26 εκ. άνεργους, με αλλεπάλληλα αντεργατικά μέτρα, το «Ευρωβαρόμετρο» που ανακοινώθηκε από την ίδια την Ευρωπαϊκή Επιτροπή δυο βδομάδες πριν από τις ευρωεκλογές κατέγραφε ένα 59% των ευρωπαίων πολιτών να εκφράζει την μη εμπιστοσύνη του απέναντι στην ΕΕ. Στις χώρες της περιφέρειας όπως Πορτογαλία και Ισπανία το ποσοστό αυτό ξεπερνούσε το 70% για να σπάσει όλα τα ρεκόρ στην περίπτωση της Κύπρου με 74% και της Ελλάδας με 81%. Στις ίδιες τις εκλογές η αποχή που κυμαίνονταν από 50% – 60% σε χώρες της κεντρικής Ευρώπης για να ξεπεράσει το 80% στην ανατολική, η ανάδειξη στην πρώτη θέση ακροδεξιών, εθνικιστικών και φασιστοειδών δυνάμεων σε χώρες όπως Γαλλία. Δανία Βρετανία με στόχους για έξοδο όχι μόνο από το ευρώ αλλά και απ' την ΕΕ, αλλά και η κατάρρευση κυρίαρχων κεντροδεξιών και κεντροαριστερών κυβερνητικών εκπροσώπων και η ενίσχυση αριστερών αναζητήσεων σε χώρες της περιφέρειας όπως σε Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ισπανία και Ελλάδα, χωρίς να αναδεικνύουν σαφή εναλλακτική προοπτική αποτύπωναν ωστόσο την βαθιά αναξιοπιστία και πολιτική κρίση της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης.

Πιο ειδικά στην Ελλάδα η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε πρώτη δύναμη παρά τις εκλογικές του απώλειες, η συγκέντρωση ενός ποσοστού γύρω στο 35% μαζί με το ΚΚΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το σύνολο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, η κατάρρευση της εκλογικής επιρροής της ΝΔ με τους εταίρους της συγκυβέρνησης ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ στα όρια της εξαφάνισης, αλλά και ο διασκορπισμός της αντικυβερνητικής ψήφου πρώτα και κύρια προς κάθε είδους

κεντροδεξιά, κεντροαριστερά αλλά και απολίτικα μορφώματα με ιδιαίτερα αρνητική την ενίσχυση των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, αποτελεί ασφαλώς έκφραση της βαθιάς κρίσης του συστήματος, αλλά και πιθανή εφεδρεία για μια νέα αντιδραστική αναμόρφωση. Καθοριστική από εδώ και μπρος για τις εξελίξεις δεν θα είναι η αναμονή των προεδρικών και βουλευτικών εκλογών που θα αφήνει περιθώρια ανασύνταξης του αντιλαϊκού μπλοκ, αλλά η αναθάρρηση και ανάπτυξη του εργατολαϊκού κινήματος για την ανατροπή των αντιλαϊκών μέτρων και της ίδιας της κυβέρνησης.

Η παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις τριπλές εκλογές του Μαΐου είχε κι' αυτή αντιφατικά χαρακτηριστικά. Από τη μια μεριά ενεργοποίησε ένα μεγάλο δυναμικό συντρόφων και φίλων με τη συμμετοχή της σε 12 περιφέρειες και πάνω από 30 Δήμους αναδεικνύοντας δεκάδες εκπροσώπους αλλά και ενισχύοντας τους δεσμούς και την επιρροή της στις γειτονιές των πόλεων και της επαρχίας. Από την άλλη πλευρά ωστόσο το αποτέλεσμα της συνολικότερης πολιτικής αναμέτρησης των ευρωεκλογών παρά τον διπλασιασμό των ψήφων της σε σχέση με τις εκλογές του 2012 ήταν πίσω από τις δυνατότητες και τις προσδοκίες της. Κι' αυτό γιατί παρά την γενική πολιτική της κατεύθυνση που ακουμπάει σήμερα περισσότερο παρά ποτέ στις λαϊκές αναζητήσεις, ούτε το πρόγραμμά της ήταν αρκετά συγκεκριμένο για τις δυνατότητες μιας άλλης κοινωνίας με τους εργαζόμενους στο τιμόνι μέσα απ' το τσάκισμα της ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής αλυσίδας σε κοινό μέτωπο με τους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης, ούτε η σταθερή συγκρότηση και γείωση των δυνάμεών της στο εργατικό και λαϊκό κίνημα ήταν αρκετά πειστική για μια τέτοιου είδους παρέμβαση και προοπτική. Πολύ περισσότερο απ' την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που αποτελεί ωστόσο ένα πρωτοπόρο εγχείρημα για την μετωπική συσπείρωση και παρέμβαση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής – αντιιμπεριαλιστικής αντι ΕΕ και επαναστατικής Αριστεράς, πολύ χαμηλά ήταν και τα ποσοστά άλλων δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που ακολούθησαν προσωποκεντρικούς ή μοναχικούς δρόμους.

Η αναγνώριση της κύριας αντίθεσης ανάμεσα στην ιμπεριαλιστική ΕΕ και την ντόπια κλεπτοκρατική αστική τάξη απ' τη μια, την εργατική τάξη και τα πλατιά λαϊκά στρώματα απ' την άλλη, η συγκεκριμενοποίηση και εμβάθυνση του προγράμματος για την απελευθέρωση και ανασυγκρότηση της κοινωνίας σε σοσιαλιστική και κομμουνιστική κατεύθυνση, η αξιοποίηση όλων των αντιθέσεων για κατακτήσεις και δικαιώματα και για την ανάδειξη του κινήματος σε καθοριστικό παράγοντα των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων μέχρι τη συνολική ανατροπή, η προσπάθεια συσπείρωσης όσων μπορούν να συσπειρωθούν σε μια τέτοια κατεύθυνση, αυτός είναι ο δρόμος που πρέπει ν' ακολουθήσουμε με την στήριξη πρώτα και κύρια στην ανάπτυξη και διεύρυνση των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

*** στέλεχος του ΕΚΚΕ και μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 22.6.2014